

Coşkun Aydınoğlu Üstadımız'la Hatıralar...

Mustafa ÖZSÖNMEZ*

İstanbul, 30 Temmuz 2017,

Nerden başlasam bilemiyorum. Mülkiyeliler Birliği bahçesi, Gümrük ve Tarekel Bakanlığı Müfettişlik sınavıma girmişim ama pek umudum yok. Daha önce Ticaret Bakanlığı Müfettişlik sınavın kazanmıştım. Bakan Fehim Adak, kendi adamlarından birilerinin Müfettiş olmasını isteyince. Bu sene kimseyi almıyoruz dediler ve iptal olmuştu. Koruyan Müfettiş Gümrük ve Tekel Bakanlığı Müfettişliğini methediyor, soruşturmamı yapmış. Oturuyoruz Mülkiyeliler bahçesinde. O sırada kuşa boyulu ve iyi giyimli biri geldi Little Ömer Şerif tipli, zaten öyle derlerdi bu da sanırım hoşuna giderdi. Gerginliğimi anlatınca ,bu işleri dedi en iyi Teftiş heyetlerinden biridir, öyle torpil falan aklına gelmesin. Neyse kazandım.Epey süre sonra İstanbul'da aynı odayı paylaştık.

Mataracı'ya karşı birşeyler yapmak için Coşkun'un gazıyla Dernek kurduk Ben başkan seçildim Bir deli gerek ya. İlk iş olarak Bakan'a muhtıra verdik. Coşkun gördüğüm zeki insaanlardandı.Bol okuyan ve müzik konusunda meraklı. Az kitabını ve CD lerini almadım.Erken ayrıldı Müfettişlikten 1982 yılında. Gümrük Müşaviri oldu sonra vazgeçip sevdiği Avukatlığa döndü. Tembel ama iyi avukattı. Çocukları Zeynep ve Emrah bizimle büyüdü. Her sabah çocukların ne renk yaptığı raporlarını alırdık. Avarel Tuğrul Artan ile Promosyondtu. Avarel diyorum Coşkun Jo gibiydi. Biri epey uzun Coşkun kısa. Biri hasta Galatasaraylı biri hasta fenerli tam tezat anlayacağınız.

Anılar o kadar çok ki. Birisi enteresandır. Tuğrulla beraber Antep Teftişindeler. Bi de coşkun un abisi var avukat oralarda işi varmış. Gece kafayı bulunca Hükümet konağının bahçesi civarında bi anda abisi kaybolur. Bi dönerler ki kenarda duran bir çukur içi kuyu gibi seninki içinde. Çıkarmaya çalışırlarken Polis gelir noluyo diye. Hadi oradan karakola Neyse iş çözülür ama anlatırken kopardı.

Kapıkule de Sedat Çetinbaş Muavini onun. Döndüklerinde şikayet edip duruyor şaka yollu. Ulan diyor adam benim traş bıçağımı kullanıyor bişey demedim de başladı diş fırçama istemeye , nasıl muavin bu. Oldukça hoşgörülü idi. Zamanında uyardık bu bariton ses ve arkasından kısılması hayra alamet değil diye. Ses çıkmayınca gitti doktora fakat geç idi. 1947 Eskişehir doğumlu. Baba Cevat Asker. Annesini çok severdi. O da 96 yaşında vefat etti. Müfettişlik ruhunu hiç bozmamıştı. Teftiş kuruluna sık sık gelir, çay kahve muhabbet ve nasihatler eksik olmazdı. Bu Teftiş Kurulu çok güzel insanlar yetiştirdi. Şimdi bakınca ne kadar renkli olduğunu anlıyoruz.

Teftiş ailesi; Coşkun Aydınoğlu; Güzel insan eleştiren ve doğruları söyleyen. Aslında bizlerle beraber. Tanımayanlar o dönemi yaşamayanlar inanın çok görememiş ve yaşamamışlar demektir.

Gidenlerin hepsi nurlar içinde olsunlar.

*E. Gümrük ve Ticaret Başmüfettişi ve E.Gümrük Başmüfettişi

Maşukiye'de Bir Gün... Sene 1988

Nazım BİLİCAN*

İzmit şehri, sanayinin yoğun olduğu, çevre ve hava kirliliği yönünden nefes almaya izin vermeyen bir şehir. Başmüdürlük görevini yürüttüğüm bu şehre üstadımız Necati Berent Bey'in geldiğini duyunca sevincimden halvalara uçtuğumu hatırlıyorum. Saygıdeğer büyüğümün, resim yaptığını, tabiatı taparcasına sevdiğini bildiğim için üç gün üst üste hava kirliliğinden uzak, temiz çevresi, ormanı, akarsuları, börtü-böceği çok olan Maşukiye akşamlarına (prensiplerinde ki ödünsüzlüğünden) çekinerek götürmüştüm.

Çok mutlu olduğumu görünce, "Üstadım, isterseniz sizin için İzmit'te bir kamu kuruluşu misafirhanesinde yer ayırtayım" teklifime karşı suskun kaldı. "Nazım, ben hala rüyadayım, burası nasıl bir yer, keşke burada kalsam" demişti. Gülüşmüştük.

Ertesi günü sabah saat 8 de "Nazım beni dünkü yere bırakacaksın" deyince şaşırđım, "hayırdır efendim, bir şey mi unuttunuz?" diye sorduktan sonra "Dürzül! bilmiyor musun?" "Ben doğaya aşığım" karşılığını almıştım. (Sevdiği insanlara "dürzül" diye hitap etmeyi pek severdi.) Peki deyip MAŞUKİYE'ye götürdüm. Orman içerisinde alabalıkların yukarı yüzdüğü akarsuyun kenarında arabadan indi ve "akşam güneş batarken beni buradan alırsın" deyince yine şaşkın bir şekilde "efendim burası dağ başı gibi, nasıl bırakırım sizi burada" dedim. "Sen bilmezsin, senin fuel-oil işini sevdiğin kadar, ben de tabiatın bu tablosunu seviyorum, hadi git işine" deyince oradan ayrıldım.

Akşam onu almak için Maşukiye'ye gelince, "ne yaptın Nazım" sorusuna karşılık ben hesap verir gibi, heyecanla başladım anlatmaya; İthalat rejiminin 7. maddesinden girip, zararlı ve attık maddelerin ithalat izni olsa dahi Türkiye ye girişinin yasaklanması gerektiğini, insan ve çevre sağlığı açısından elzem olduğunu, bunun için ilgili birimlere teklifte bulunduğumu söylerken, yanaklarımdan öpüp, o gün yaptığı yağlı boya tablosunu bana verdi. "Bu senin hakkındır" dedi.

O tabloyu her gittiğim yerde gözümün önüne astım, her görene de "bu tablo Necati Berent Bey'in bana armağınadır" dedim. Bu söyleminden daima gurur duyduğumu da kendisine emekliliğinde arz ettim.

Hak ve hukuk kavramlarından ödün vermeyen, yıkık kaşlı, temiz ve cesur yürekli, cumhuriyet sevdalısı, sırrına erişilemeyen, saygıdeğer Necati Berent üstadım yerinizin doldurulamayacağını biliyorum, üzgünüm.

Bir yıldız gibi kaydı gitti. Hepimizin başı sağolsun.

*E. Gümrük ve Ticaret Başmüfettişi ve E.Gümrük Başmüfettişi